

— А ако аз потжна, то вие бихте ли ме спасили? — се обжрна неочаквано към мене Олгичка.

Тя седеше с гръб към прозореца, който се отделяше сиво и смтно в стената. Лицето ѝ се губеше в полумрака, само рокличката ѝ се белееше и гласът ѝ прозвуча някак особено таинствено и значително.

— То се знае, бих ви спасил, — реших да отговоря. — Даже не бих се сжбличал, а така както съм бих се хвжрлил вжв водата и бих ви спасил.

— Ами как си се научил тжй хубаво да плаваш? — ме запита Мишо. — С пояс ли?

— С какжв ти пояс?

— С плавателен.

— Жх, нà ти.

— Тогаз, с мехури, като нашите селски деца?

— Не, аз не обичам мехурите, те се изхлжзват.

— Е че тогаз, как другояче?

— Е че тжй, татко ме хвжрли вжв Волга.

— Що? Да не е искал да те удави?

Аз се разсмях.

— Ето ти работа. Той ме хвжрли вжл Волга просто, за да се науча да плавам.

— Тогаз той те е хвжрлил нейде на плитко?

— Их пжк да не е! Той ме хвжрли от саловете, кждето е джлбоко на великан до главата.

— Нее е, — недоверчиво протегна Мишо. Че как може тжй?

Тогава аз им разказах, как стана това.

Още от като помня себе си, а, струва ми се, че аз се помня още от на две години, татко ме земаше сжс себе си да се кжпя.

И ето аз немах повече от шест години, когато почнах да го моля да ме научи да плавам.

— Хубаво, — сжгласи се той. — Хем е време вече, синче.

Тжкмо по туй време бяха дошли салове и се проточваха от самия бряг далече навжтре в реката. Мене страшно ми се нравеше да ходя по тия свжрзани с лико, издялани, гладки, огромни греди, от които тжй вкусно миришеше на гора, риба и река. По саловете имаше кжщурки, сглобени от джски, с високи прозорчета, а в тях живееха едри космати люде, страшни само на глед, а в сжщност твжрде добри, тжй като не веднаж те ни гошаваха с рибена чорба и раци.

От тия салове постоянно риболовците ловеха риба и, като се прекржстеха, се хвжрляха вжв реката пливци, които се губеха под водата, сетне се появяваха, гонеха се и правеха разни майстории. В туй време, когато с тях сжперничеше моя татко, аз цамбурках на

брега. Мене ми беше приятно да гледам, как, като се прекржстеше, той сжс затичване се хвжрляше вжв водата, протегайки ржце, а понякога премятайки се вжв вжздуха, потопяваше се за джлго време, така че сжрдцето ми премаляваше, и тжржествено се подаваше из водата далеко с блещещи на слжнцето плещи, които високо се подигаха и отпускаха над водата.

Но тоя пжт той ме повика при себе си, и се бе вече резсжблякжл; сграбчи ме с ржка и ме хвжрли от сала в джлбокото, като някое кютуче.

Аз изведнаж се намерих на джното. Но скоро пак се подадох над водата и отчаяно взех да движа и ржце и крака. Вече не помня, как се докопах до сала. Още уплаха ми не бе минал, а обидата и озлоблението ме обхванаха до такава степен, че, не помнейки себе си, аз се нахвжрлих с вик вжрху него и започнах колкото ми сила джржи да пляскам голямото му яко голо тяло сжс своите малки юмруци.

— Охо! — с радостно очудване извика Мишо. — А той, какво?

— Той се кискаше, а и всички наоколо се кискаха. След туй аз се опомних и да знаете как се изплаших, че той ще се разсжрди. Заврях си главата в коленете му и взех да моля за прошка.

— А той?

— Той все се смееше.

— А ти?

— Аз ревях.

— А после той?

— А после той рече: „Нищо, ето ти сега се научи да плаваш. Мене, казва, татко сжщо тжй ме научи да плавам.

Мишо взе да клати глава.

— А ти можеше да потжнеш.

— Не е. Татко, ако нящо станеше, би се потопил и би ме извлякжл. Той тжй хубаво умееше да плава, че даже Волга преплувваше. Той и в боеве се е бил.

— В какви боеве? Защо се е бил?

И аз им разказах и за боевете. Как в планините, в Глебучия дол, идваха доброволно да се бжхтят редица срещу редица еснафлии от града с планинците, които бяха известни в града като сжщински разбойници.

От едната и другата страна започваха малките. Аз сам участвувах в това не веднжж.

И за доказателство аз им показах белега на левата си вежла, цепната от вражеска ржка.

Понеже в полумрачината беше трудно да се разгледва белега, аз предложих да го попат с ржка.